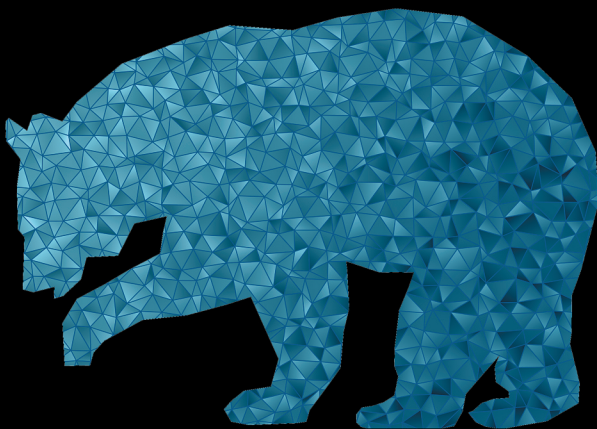

JAMES JACKSON ANDOLINI

PUHDAS VERI

PUHDAS VERI

James Jackson Andolini

Puhdas Veri

Tämä teos on kaikilta osin fiktiivinen. Mikäli toisin ei erikseen ilmoiteta, kaikki tässä teoksessa esiintyvät nimet, hahmot, liikeyritykset, paikat, tapahtumat ja sattumukset ovat tekijän mielikuvituksen tuotosta ja/tai niitä käytetään fiktiivisesti. Kaikki samankaltaisuudet olemassaoleviin henkilöihin - elossa oleviin tai kuolleisiin - todellisiin tapahtumiin, sijainteihin tai liikeyrityksiin ovat sattuman tulosta.

© 2025 James Jackson Andolini

Kannen suunnittelu: James Jackson Andolini, pohjakuva Pixabay / OpenClipart-Vectors
Sisuksen taitto: James Jackson Andolini

Wikipedia-lainaukset mukautettu tarinallisiin tarpeisiin, pohjatiedot haettu 27.2.2025 ja käytössä Creative Commons Attribution/Share-Alike -lisenssillä:

s. 77 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus>

s. 140-141 <https://fi.wikipedia.org/wiki/MIRV>

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9540-8

www.jackandolini.com

Omistettu lapsilleni - toivottavasti te olette meitä viisaampia.

Omistettu myös vanhemmilleni - yritimme yltää vähintään samaan.

PROLOGI

“Siispä, mitä te sanotte, arvon Kansalaiset, onko tämä niin kutsuttu Jaarli teidän johtajanne?”

Miehen ääni kajahteli korokkeelta mahtavana ja jylhänä, paljolti samanlaisena kuin vuoret kaupungin ympärillä. Sellaisessa miljöössä tarkkaamattomalle katsojalle saattoi syntyä käsitys, että juhlavien sanojen takana olisi seissyt suurikin valtiomies. Nyt kuitenkin noiden sanojen kuoleva kaiku kimmahdelti aukion kivisistä seinistä ja heijastui ympäriinsä kakofonisena sekamelskana vain varsin lyhyen hetken. Sitten jälkikaiku peittyi kansanjoukon suunnattomaan vihaan ja sen tuoksinaassa huudettuihin raivonhuutoihin.

Vaikka kansan näin voimakkaaseen primitiivireaktioon villinnyt ääni saattoikin kuulostaa viralliselta ja juhlavalta - jopa jotenkin pyhältä - sen ystävällis-mielinen sävy oli raskaasti valheellinen. Suuret sanat peittivät alleen enemmän kuin paljastivat; äänessä oleva vallananastaja kun oli pyrkyreistä pahinta lajia. Yggdrasilin kyläseppä Arvid tiesi kaiken tämän varsin hyvin. Ja siltikin hänen nyrkkiin puristettu kätensä nousi ylös samaan tahtiin kuin kaikilla muillakin vimmastuneilla Pohjoisterritorion asukkailla.

Vihaan oli totta kai syytäkin. Syytettyinä päättään painuksissa riiputtava Jaarli Ulfrik oli tietenkin toiminut väärin ja ansaitsi rangaistuksen. Jaarli Ulfrik oli astunut oman, tarkkaan määritellyn valtapiirinsä ulkopuolelle ja asettanut sitä kautta Pohjoisterritorioiden kansan suureen vaaraan. Ja tietenkin pyhiä sääntöjä rikkoneen Jaarlin piti joutua maksamaan teoista, joiden surullisille seurauksille hän oli ajattele-mattomuuttaan kansansa altistanut. Oli vain oikeus ja kohtuus, että kansankäräjät ottaisivat takaisin sen vallan, joka niille kuului.

Mutta silti, vaikka seppä Arvidin nyrkki vatkasi täsmälleen samassa tahdissa muiden kyläläisten kanssa, yhtäkkiä hän ei enää ollutkaan varma, oliko valittu tie sittenkään oikea. Ulfrikin pitäisi - tietenkin - kärsiä rangaistus vain muistaakseen, että hänen tehtävänsä oli edistää Pohjoisterritorion asiaa eikä oman tyttärensä nai-

makauppoja, mutta silti rangaistuksen olisi oltava jossakin suhteessa tehtyyn tekkoon. Hurjistuneen väkijoukon keskellä Arvid alkoi aavistella, että vaikka Jaarli Ulfrikin valtiopetoksesta käräjille haastaneen sotilaan kovat sanat olivatkin ehkä teknisesti totuudellisia, niin tilanteeseen nähden ne olivat aivan liian jyrkkiä. Vimmaiten puheiden perusteella kansa oli syösty sellaiseen kiimaan, että rangaistus kyllä langetettaisiin - mutta olisiko se enää missään suhteessa tehtyyn tekkoon?

Ehkäpä olisi olemassa jokin muu, lievempi keino.

Maltillinen näpäytys sinänsä varsin vakavasta rikkeestä olisi viisasta oikeudenmukaisuutta Jaarille, joka (viimeaikaisesta kompuroinnista huolimatta) oli kuitenkin pääosin hoitanut hommansa hyvin ja palvellut kansaansa mukisematta. Ja eikö pieni armonanto olisi ollut muutenkin viisasta miehelle, joka oli omin käsin muodostanut Pohjoisterritoriot keskenään torailevien pohjoisten kaupunkivaltioiden raunioille? Joku historioitsija olisi ehkä voinut jopa väittää, että sellainen harkitsevaisuus olisi - -

Samassa kaiken sen miettiminen muuttui kuitenkin täydellisen turhaksi, sillä vimmastunut väkijoukko tuntui löytävän vihaansa aivan uusia kierroksia. Ihmismeri mylvi sepän ympärillä kuin susilauma verihaahkalla. Väkijoukko oli valmis julistamaan tuomionsa, eikä tuossa päätöksessä tulisi olemaan armolla tai Ulfrikin aiemmillä hyvillä aikeilla mitään sijaa.

“EI!” joukko huusi kuin yksistä palkeista. Ääni leikkasi ilmaa vailla epärointiä ja täynnä sellaista vimmaa, joka loi kokonaisia valtakuntia - tai sai ne romahdamaan.

Arvid laski nyrkinsä epäröiden alas. Hänen vatsaansa väänsi. Kaikki tuntui yhtäkkiä niin vääraltä. Eikö olisi ollut viisaampaa seisahtua hetkeksi - niin sanotusti tuumata asioita?

Seppä vilkuili ympärilleen epätoivoisena löytääkseen jostakin jonkun toisenkin asioita enemmän harkitsevan, mutta turhaan. Muiden kanssakansalaisten raivoon vääntyneet kasvot olivat kiimaisten keskittyneet siihen, mitä kansankäräjätorin alttarilla tapahtui. Arvid joutui etsiskelemään ystävällismielisiä kasvoja hyvän hetken, ennen kuin lopulta yhytti joukosta krouvinpitäjä Einarin. Arvidille tutun juomanlaskijan katse ei tuijottanut puhujakorokkeen tapahtumia lamaantuneena, vaan se katseli hämmentyneenä vauhkoontunutta väkijoukkoa ympärillään. Arvidin ja Einarin etsiskelevät katseet kohtasivat, lukkiutuivat - ja täyttivät täsmälleen samasta epäuskosta. Oli kuin noiden kahden sinällään erillisen ihmisyyksien erilliset ajatukset olisivat hetken kiertäneet täsmälleen samalla kiertoradalla ja poimineet aivan saman olennaisen tilanteesta, joka oli sekavuudessaan ja vauhdikkuudessaan hämmäntävä.

“Hetkinen!” eräs Päärleistä puuttui puheeseen ja Arvid koki huojentavan toivon läikähdyksen sydänalassaan; ehkä joku muukin oli tajunnut, mitä oli tapahtumaisillaan!

Sitten kuitenkin Päärli jatkoi puhettaan, sammuttaen sanoillaan viimeisenkin toivonkipinän:

“Tämä pitää tehdä oikein. Meillä on protokolla!”

“No hoida sitten se saamarin seremonia, että päästään asiaan!” joku huusi väkijoukosta, aivan Arvidin läheltä. Arvid ei aivan ehtinyt nähdä, kuka huudon päästi, mutta ääni kuulosti etäisesti tutulta. Yggdrasil ei ollut iso kaupunki, joten todennäköisesti kyseessä oli joku sellainen, jonka Arvid hyvinkin tunsu omasta arkisesta elämästään. Silti huutoon oli sekoittunut niin suuri annos raivonsekaista turhaumaa, että huutajaa oli puolimahdotonta tunnistaa varmasti.

“Ensiksikin!” Päärli aloitti, “olemme kuulleet tästä tarinasta nyt kaksi versiota. Onko kummallakaan osapuolella mitään lisättävää?”

Korokkeen pieni suuri mies, vallanhaastaja nimeltään Reign Ulfardsson - liikanimeltään ‘Rohkea’ - pudisti päätään. Hän oli sanonut sanottavansa ja tunnisti itsekin kyllä hetken, jolloin lisäverbalikka ei enää toimisi hänen edukseen. Pyrkyrinä hän osasi kyllä tasan tarkkaan lopettaa vielä, kun oli voitolla.

Päärli kääntyi seuraavaksi Jaarli Ulfrikia kohti. Tämä näytti tahollaan pohtivan hetken, mutta laski lopulta päänsä alistuneena - eri syistä tosin. Hänellä olisi varmasti ollut sanottavanaan paljonkin, mutta selvästi hän arveli samaan tapaan kuin Arvidkin, ettei mikään, mitä hän enää päästäisi suustaan, tulisi lepyttämään väkijoukkoa.

Ei enää siinä vaiheessa.

Ei enää, kun se oli jo sokeassa vihassaan langettanut oman tuomionsa.

Tietenkin Jaarli Ulfrik tiesi sen.

“Toiseksi!” Päärli jatkoi protokollansa, “olette nyt kuulleet kaksi versiota samasta tarinasta. Ne eivät ole yhdenpitävät. Uskovatko nämä kansankäräjät, että Jaarlia vastaan annettu todistus on pitävä ja annettu vilpittömin mielin?”

Väkijoukon mylvintä kohosi uuteen huippuunsa, eikä vastauksesta jäänyt epäselvyyttä. Tuossa samassa hetkessä Arvid sai takaisin rohkeutensa ja mylväisi massiivisten keuhkojensa voimin:

“Ei, odottakaas nyt vähän, jumalauta!”

Mutta hänen äänensä peittyi väkijoukon valtaisaan pauhuun niin kerta-kaikkisesti, ettei hänen vastalausestaan noteerattu korokkeella - tai oikeastaan missään muuallakaan. Ainoastaan hänen vieressään nököttävä metsästäjä Gunvald Oskarsson huomasi Arvidin epäroinnin ja tökkäsi tätä vihaisesti kyynärpäällä kylkeen. Arvid ei tökkimisestä välittänyt ja oli jo huutamassa uudelleen, mutta samassa Päärli jo jatkoi:

“Kolmanneksi: mikäli nämä kansankäräjät katsovat todistuksen luotettavaksi, katsotaanko, että Jaarli Ulfrik Alfredsson on syyllistynyt valtiopetokseen, ja jos näin on, katsotaanko hänen olevan kykenemätön edustamaan tätä mahtavaa kansakuntaa?”

Väkijoukon ääni kohosi falsettiin, niin fanaattisesti he vastasivat. Jaarli Ulfrik - tai nyt siis enää Ulfrik Alfredsson - painoi päänsä ja Arvid saattoi nähdä, kuinka iso mies vapisi tunnekuohun vallassa. Arvid ei sanonut mitään, mutta painoi sitten hankin päänsä.

Voi jumalani!

“Näin siis olkoon”, Päärli aloitti, muttei koskaan päässyt pidemmälle.

Yhtäkkiä hurmioituneen väkijoukon nuotti muuttui, kun sen laidalta kuului sarja kauhistuneita kiljahduksia. Huudot kiinnittivät heti Arvidin huomion ja kääntyessään niiden suuntaan hän näki, kuinka Ulfrikin tytär, Asa, laukkasi hevosella suoraan väkijoukon läpi. Ihmiset loikkivat sivuun, kuka minnekin kerkesi, ja väkijoukkoon avautui kulkuväylä - juuri sopiva ajurille ja hevoselle.

Asa ravasi hevosen aivan lavan eteen ja veti samalla miekan tupestaan siltä varalta, että joku heittäytyisi rohkeaksi. Kukaan ei kuitenkaan tehnyt mitään, kaikkein vähiten Arvid, joka ei vielä aamulla olisi arvannut, että tilanne päättyisi kansankäräjillä näin dramaattisesti. Kuka muukaan olisi voinut uskoa, että edellis-päivänä niin suosittu Jaarli olisi seuraavaan keskipäivään mennessä viraton - ja nähtävästi piakkoin myös maanpaossa elävä henkipatto?

“Kyytiin”, Asa käski ja keskimääräisen harmaakarhun kokoinen Ulfrik reagoi viiveellä. Hän nousi ja harppasi kahdella pitkällä loikalla lavan reunalle. Lavan reuna olikin juuri sopivan korkealla, jotta hän pystyi käytännössä istumaan satulan takapuolelle. Hevonen hirtahti taakan kasvaessa, mutta Asa ei armahtanut sitä, vaan polkaisi kopukan vauhtiin.

Muutama myöhäisherännäinen vartija asettui tukkeeksi ihmisten muodostamaan kulkuaukkoon. Asa ei epäröinyt, vaan antoi hevosen laukata täyttää vauhtia heitä päin. Viime hetkellä toinen vartijoista ennätti loikkaamaan sivuun, mutta toinen ei ollut aivan yhtä ripeä. Hänen jalkansa osui laukkaavan hevosen rintaan ja tämä lensi raajoja ja päitä täynnä olevana mylläkkänä väkijoukkoon. Ihmisten huudoissa kuvastui paniikkia, ihmetystä - ja kyllä, myös loukkaantuneiden tuskaa. Arvid tuijotti tätä kaikkea kykenemättä sanomaan sanaakaan.

“Pidättäkää se paskakasal!” uusi Jaarli kiljui (kyllä, nimenomaan kiljui, sillä Reign Rohkean ääniala ei kyennyt saamaan huutoon voimaa ilman, että äänenkorkeus kohosi samalla falsettiin).

Vartijat näyttivät kuitenkin hidastelevan - joko siksi, että kaikki tämä oli heillekin täysin outoa ja uutta tai sitten he edelleen tunsivat lukkarinrakkautta entistä johtajaansa kohtaan. Silti, valta oli vaihtunut, Jaarli oli haastettu, haaste oli voitettu ja nyt Yggdrasilia ja koko Pohjoisterritoriolla oli uusi Jaarli. Ja vähitellen vartijatkin taisivat tajuta tämän monimutkaisen ajatusketjun, ja lähtivät ponnettomaan takaa-ajoon entistä hallitsijaansa jahdatakseen.

Kun koko muun väkijoukon huomio oli keskittynyt seuraamaan pakenevan, virattoman Jaarlin matkaa, Arvid käänsi katseensa kohti kansankäräjiä varten pystytettyä lavaa. Siellä Reign Rohkea polki jalkaa ja huusi naama punaisena

kaupunginvartion päällikölle. Raivoissaan hän tyrkkäsi erästä neuvoja antamaan tullutta Päärliä kauemmas saaden tämän kompastumaan. Tämä tuuskahti takamukselleen, mutta kukaan ei sitä siinä hulinassa huomannut - kaikkein vähiten uusi Jaarli itse.

Vartijat totta kai yrittivät parhaansa mukaan noudattaa raivonsekaisia käskyjä, muttei Arvid heitä syyttänyt siitä, että lähes tolkuttomia kiljahduksia oli vaikea toteuttaa. Ne olivat pääasiassa tunnekuohussa huudettua, raivonsekaista sutua.

Silti Arvid jäi katselemaan lavalla kiukuspäissään riehuvaa miestä.

Tämäkö oli se johtaja, jonka pitäisi täyttää Ulfrikin saappaat?

Arvid vilkaisi vähän matkan päässä seisovaa krouvin isäntää, Einar Jakobssonia. Heidän katseensa kohtasivat toistamiseen ja he vaihtoivat hiljaisen ajatuksen Pohjoisterritorion talvisilla lakeuksilla.

Jumalamme Territoriota auttakoon.

Samaisen torin reunamilla eräs nuori poika veti syvään henkeä. Hän pelästyi itsekkin hengityksessään tuntuvaa värinää ja villiintyneen sydämensä laukkaa. Poika oli niin hermostunut, että suorastaan vapisi. Eikä sellainen arkailu olisi lainkaan eduksi siinä uhkarohkeassa hankkeessa, johon hänen luonteensa hänet pakotti seuraavaksi ryhtymään. Mutta pakko oli pistää toimeksi, sillä vaikka väkijoukko ympärillä tuntuikin hurjistuneen siitä, mitä ikinä kansankäräjillä olikaan tapahtunut, tällä pojalla oli edessään jotakin tähdellisempää. Hänellä ei ollut aikaa seurailla, mitä ympärillä levittäytyvässä poliittisessa todellisuudessa tapahtui - hänellä oli PALJON tärkeämpiäkin murheita kuin politiikka.

Magnus Arvidsson, seppä Arvidin vanhin poika, veti viimeisen kerran henkeä ja lähti kävelemään kohti torin laidalla kansankäräjiä seuraavaa tyttökolmikkoa. Hän loi katseensa työistä keskimmäiseen - heistä sievimpään - ja hapuili vielä kerran taskussaan odottavaa kirjettä. Magnusin kämmen oli hiestä märkä ja hän pelkäsi, että paperille hapuillut riimit sulaisivat olemattomiin pelkästä nahkeasta kosketuksesta. Mutta kirje olisi silti hyvä olla olemassa. Hän voisi antaa sen Trinelle, jos tämä vastaisi myöntämielisesti hänen ensimmäiseen kysymykseensä. Ja ehkä nuo vaivalla asetellut riimit saisivat tämän kaunottaren näkemään sen valtavan herkkyyden ja kauneuden valtameren, mikä Magnusin suhteellisen rujan ja mitäänsanomattoman ulkokuoren alle kätkeytyi.

Matka ihmisiä vilisevällä aukiolla tuntui kestävän iäisyyden, mutta yleinen härdelli peitti sulavasti alleen sen, että Magnus kulki suoraan kohti tyttökolmikkoa. Torilla vallitsevan sekasorron vuoksi Trine huomasi Magnusin vasta, kun

tämä oli kirjaimellisesti kosketusetäisyydellä; ja hyvä niin. Kaksi askelta oli ehdottomasti pisin matka, jonka Magnus kykeni kävelemään Trinen suloisten kasvojen luomassa päivänpaisteessa.

Trine käänsi katseensa Magnusiin.

Kaksi muuta tyttöä, joiden nimeä Magnus ei edes tiennyt, lopetti jututeltunsa ja kääntyi katsomaan. Miltei saman tien he alkoivat tirskaa ja kuiskutella toisilleen Trinen pään takana.

“No, mitäs sinä nyt haluat?” Trine kysyi.

Magnus avasi suunsa ja yritti puhua, mutta pelästyí, kun ei saanut aikaiseksi äänneträkään. Hän aukoi suutaan kuin kala kuivalla maalla ja näytti varmaan täydelliseltä idiootilta. Hän tunsi punastuvansa, mutta valtavalla tahdonvoiman ponnistuksella hän sai estettyä katsettaan laskeutumasta kohti maata, minne tuhatkertaiseksi muuttunut painovoima sitä vastaan sanomattomasti veti.

“Mä... tuota... minä... öö.”

Trinen suupieli nykäisi hienokseltaan ylöspäin. Voi taivas, miten kaunis Trine saattoikaan olla, jos vain hymyilisi Magnusille!

“Tuota... haluisitko sä tulla mulle daamiksi kevättansseihin?”

Trine kurtisti kulmaansa ja hänen suupielensä nousivat ylöspäin. Hetken aikaa tilanteen perinpohjaisesti hermostuttama Magnus jopa vastasi hymyyn, kunnes aivot ehdivät samalle kierrokselle ja kykenivät tulkitsemaan tytön silmissä pilkkeen, joka ei tainnutkaan kertoa ilahuneisuudesta tahi tyytyväisyydestä.

“Ai *sm* kanssa?” Trine tuhahti. “Mitäpä luulet, kuule?”

Magnus oli sanomassa jotakin, hän ei itsekään ollut aivan varma mitä, mutta sitten toinen Trinen takana tirskevista tytöistä avasi suunsa:

“Kuuletko sä yhtä huonosti kuin puhut?”

“Ehkä se on jotenkin yksinkertainen?” toinen tyttö säesti.

Magnus ei enää kyennyt estämään katsettaan laskeutumasta maahan. Hän tunsi olevansa punainen kuin hellakoukku ja toivoi vain voivansa paeta paikalta. Ajatuksissaan hän veti käden taskustaan tajuamatta, että puristi edelleen kirjoittamaansa kirjettä. Vasta kun käsi oli jo taskun ulkopuolella, ja kaikkien kolmen tytön katse oli kiinnittynyt valkoiseen kuoreen, johon oli kirjoitettu Magnusin parhaalla käsialalla “Trinelle” taiteiltuna kauniin sydämen sisälle, Magnus tajusi tehneensä typerästi. Hän tökötti tyttöjen edessä, pää painuksissa ja hartiat kumarassa ja ojensi ryppyistä, hiestä märkää kirjekuorta, joka ei varmasti enää pelastaisi yhtikäs mitään.

Tytöt päästivät ilmoille kimakan kikatuskonsertin ja osoittelivat kirjettä.

“Rakkauskirje, rakkauskirje!” he hirnuivat.

Trine punehtui hänkin ja kaikki hyväntuulisuus katosi hänen kasvoiltaan. Yhdellä viiaisella pyyhkäisyllä tämä tempaisi kirjeen Magnusin kädestä ja heitti sen kuraiseen loskaan. Sitten hän saapasteli pois ilkkuvan tyttöjoukon saattelemana jättäen Magnusin katselemaan peräänsä. Tämän ihanan sileä, olkinen tukka heilahteli

puolelta toiselle raivokkaiden askelten tahtiin ja silti, tuonakin hetkenä, Magnus saattoi nähdä tytössä enemmän kauneutta kuin kenessäkään muussa koskaan kohtaamassaan.

Magnus huokaisi raskaasti ja tunsu kurkkuaan kuristavan. Hänen huulensa värisivät. Hänen mielensä oli täydellisen tyhjä.

Sinä vaiheessa, kun Magnus tajusi lopultakin kumartua, kirje oli lojunut maassa jo hyvän aikaa. Kun hän lopulta nosti sen loskasta, tuho oli jo tapahtunut.

Kaikki pikkutarkalla (ja Magnusille poikkeuksellisen kauniilla) käsialalla kirjoitetut rivit olivat pyyhkiytyneet siniseksi sutuksi, josta selvää ei saanut edes kirjoittaja itse.

Ehkä niin oli parempikin.

OSA I: ISÄNMAAN KASVATIT

- 1 -

“Äh anna olla, ei tuosta mitään tule!” Camille Gunvaldsdottir ärähti. Joku olisi voinut sellaisesta ärinästä suivaantua, mutta kymmenien avioliittovuosien herkistämällä korvalla Arvid tunnisti vaimonsa äänessä huvittuneisuuden pohjavireen. Ja niinpä: sen sijasta, että kommentti olisi saanut Arvidin hartiat kiristymään ja suuttumuksen yltymään, tämä pieni äänenpainon alitajuinen muutos saikin Arvidin hymyilemään ja pudistelemaan päätään tyytyväisenä. Sellainen vaimo yleensä oli; teeskenteli kiukkuista, vaikka oli oikeasti huvittunut miehensä edesottamuksista ja siksi nauruun purskahtamaisillaan.

Arvid jätti tiskit sikseen ja nappasi tukevan otteen kuivausrätistä. Hän läpsäytti vaimoaan pyyhkeellä takamukselle ja tämä kiljaisi, jälleen kerran enemmän huvittuneena kuin aidosti hätkähtäneenä. Sitten hän hääti Arvidin pois keittiöstä räpsimällä sormillaan pesuvettä tämän partaista naamaa kohti. Arvid naurahhti, nappasi olutkolpakkonsa mukaan ja siirtyi tuvan puolelle.

“Minähän lupasin, että teen tiskit.”

“Mutta sinä teet ne niin huonosti, että se on sitten ihan sama tehdä itse. Sitä paitsi... ei minua haittaa. Minähän olen kaikki päivät kotona.”

“Niin minäkin.”

“Se ei ole sama asia.”

“Eipä kai ei”, Arvid hymähti itsekseen samalla, kun rojahti alas lempinojatuoliinsa ja loi katseensa tuvan pienestä ikkunasta ulos. Akkuna ei ollut kumoinenkaan, pikemminkin pieni kurkistusluukku vain, mutta kyllä siitä silti ulos näki. Ikkunalaudalle jätetty kynttilä lepatti laiskasti tuvan vetoisan ilmavirran tahdissa. Ulkopokaan isketyssä naulassa riippuva myrskylyhty puolestaan oli edelleen sytyttämättä ja Arvid pohti, pitäisikö hänen vielä vaivautua tuikkaamaan siihen tuli, ennen kuin ulkona tulisi liian pimeää, mutta sitten väsymys voitti ja hän päätti suoda itselleen hetken levon. Ulkona olisi pimeää joka tapauksessa, oli siellä lyhtyä tai ei. Ja kyllä se lyhty hetkenkin perästä syttyisi, jos tarve tulisi.

Hän antoi katseensa haravoida ikkunan takana levittäytyvää iltahämyä, joka ei ollut vielä synkentynyt täydeksi läpinäkymättömyydeksi. Mustissa varjoissa lepatti ulkoa kantautuvan, kullankäristävän tulen kajo. Koko ikänsä Yggdrasilissa asuneena pohjoisterritoriolaishan Arvid tiesi hyvinkin, että kajo tuli taidokkaasti taotuista, messinkisistä öljyastioista, joita poltettiin pimeään aikaan korkealla kaupungin päällä. Ennen vanhaan oli kuulemma ollut vielä sähkövaloja, mutta silloin maailma oli muutenkin ollut aivan toisenlainen. Silloin ihmisillä oli ollut kannettavinaan toisenlaiset murheet - ja myös toisenlaiset mahdollisuudet. Vähitellen sähkövalot olivat kuitenkin hajonneet ja varapolttimot loppuneet. Ja nykyään pohjoisterritoriolaisten oli tyytyminen herkästi palavalla kasviöljyllä täytettäviin valaistusastioihin. Mutta se oli hyvä se - ainakin, jos Arvidilta kysyttiin. Olihan elävän tulen loimotus kuitenkin Arvidin mielestä valovuosia sähkövalojen tasaista huminaa edellä mitä miellyttävyyteen tuli. Sen vuoksi valon tuottamiseen tarvittava ylimääräinen työ määrä oli helppo kestää.

“Onkos lapsia näkynyt?” Camille huusi keittiöstä astioiden kolinan yli.

“Magnus ja Gunnar ovat varmaan vielä kalassa. Olivat kuulemma menossa alajuoksulle, sieltä kävelee tovin. Ja Anette taas... no, hän on sillä kurssillaan.”

Camille ei sanonut siihen mitään, vaikka varmasti kuuli miehensä painatuksen, mutta tiesihän Arvid jo muutenkin, mitä vaimo asiasta ajatteli. Lisäksi Arvid saattoi kuulla, kuinka astioiden kolinaan ilmaantui aivan uusi, terävämpi sävy, kun vaimon harjaukset kiristyivät samaan tahtiin hänen leukaperiensä kanssa. Eikä Arvid vaimoan siitä syyttänyt; tämä ei ollut avuton tai tyhmä nainen, eikä tietenkään sen vuoksi pitänyt uudesta hallinnosta sen enempää kuin Arvidkaan. Vielä hallintoakin vähemmän Camille piti siitä roolista, joka naisille oli uudessa yhteiskuntamallissa varattu.

Siinä mielessä Anette oli äitinsä tyttö; hän se vasta uutta mallia vihasikin.

“Luuletko, että tyttö pärjää yksin pimeässä?” Camille kysyi.

“Eiköhän - tämä on kuitenkin Yggdrasil. Kaikki tuntevat toisensa.”

Vaimo ei väittänyt vastaan, mutta kokeneen aviomiehen kaiken oppinut korva kuuli tuossa hiljaisuudessa odottavan sävyn. Camille ei ehkä sanonut ääneen mitään, mutta lukuisten avioliittovuosien herkistämän korvan avulla Arvid kyllä tiesi jo hiljaisuuden laadustakin, mitä tämä ajatteli. Samassa Arvid jo katuikin huolimattomasta heittoaan, joka oli tarkoitettu puolittain vitsikkääksi. Ehkä sellaisella asialla ei ollut sopivaa laskea leikkiä, edes näiden kaikkien vuosien jälkeen.

“Sitä paitsi”, Arvid yritti korjailla lausuntoaan, “Anette kyllä osaa puolustaa itseään.”

“Silti. Jotakin voi silti sattua. Tiedät sen hyvin.”

Niin tosiaan tiedänkin. Mutta isä saattaa katsoa jälkeikasrunsa perään vain tiettyyn rajaan saakka. Loppu on nuoremman sukupolven käsissä. Ja korkeampien voimien.

Tarina isistä ja pojista

Aikuisuuden kynnyksellä taiteileva Magnus Arvidsson joutuu kokemaan musertavan pettymyksen. Yhdessä katkerassa hetkessä romanttiset päiväunet muuttuvat painajaisiksi ja jo kertaalleen suunniteltu tulevaisuus uhkaa jäädä kenties kokonaan elämättä. Mielen valtaa katkeruus, joka alkaa vähitellen muokata Magnuksen käsitystä naisista ja sukupuolirooleista. Kun Pohjoisterritorio saa vielä uuden Jaarlin, politiikasta kiinnostumaton Magnus kuulee uuden hallitsijan teeseissä vastustamattoman kutsun. Muutos ei jää huomaamatta hänen muulta perheeltään, joka joutuu todistamaan aitiopaikalta esikoisensa muuttumista aivan tavallisesta pojasta naisvihan kyllästämäksi sukupuolisodan uskonsoturiksi.

Samaan aikaan maanpaossa elävä Asa Ulfriksdottir ajautuu toisenlaisten mietteiden äärelle. Etenevän raskauden myötä Asa joutuu pohtimaan niitä odotuksia, joita maailma häntä kohtaan asettaa. Toisaalta elo Jaarlin tyttärenä on ollut turvattua, mutta se on myös vaatinut omien halujen tukahduttamista. Nyt Jaarlinvallan vaihduttua Asa joutuu ensimmäistä kertaa kohdakkoin sen kanssa, kuka hän oikeastaan onkaan ja mitä hän elämältään haluaa.

Lopulta kumpikin ajautuu tahollaan perimmäisten kysymysten äärelle:

Kenellä on lupa kuulua joukkoon ja mitä odotuksia tämä joukko voi sen ehdoksi asettaa?

Millainen on miehen ja naisen rooli ja ovatko ne yhteen sovitettavissa?

Kuinka pitkälle yksilön pitää mennä suojellakseen kansaansa... tai omaa sieluaan?

’Puhdas Veri’ esittelee vain yhden syntyperän sällivan ja etnisyyteen perustuvan yhteiskunnan loogisen lopputuleman kahden erillisen kokijan näkökulmasta. Patakonservatiivisen Pohjoisterritorion tuttuun maailmaan sijoittuva postapokalyptinen tarina käsittelee toisaalta nykyisten pelkojen mukaista maailmankuvaa etnonationalismeineen ja hierarkkisine arvojärjestelmineen – mutta pureutuu myös teemoihin kuten mieheksi kasvaminen, sukupuolien arvo sekä yhteiskunnan niille varaamat roolit.